

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19
Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, 1'25 pts.
Un número solt, DEU cts.

EL JOO

Ja no son cassos aïllats que's permet que passió tan vil tenga lloc. Es general la seva asquerosa propagació. A la majoria de cafés es juga escandalosament. I no diguem res de les sociadats que aquí hem *deim recreatives*. No es solament a Ciutat que una atmòsfera de degradació l'enrevolta, sinó que en els pobles el vici de jugar als *prohibits* fa de les seves. Tot perquè? *Per mal governament de Ciutat i de l'illa entera.*

Es necessari senyor Governador que poseu una valla an aquest desbordament de passió degradadora, que fa caure a millars de famílies dins la desgràcia mes humiliant.

Quants de drames familiars, és desenrotten a causa del joc! Quants de pares donen als seus fills un mal exemple! Quants de fills plens de corrupció per manca de vigilància dels seus pares i represió de l'autoritat!

Es inajornable que vos, Governador, amb valentia, sense arredraments de cap clase prengueu midas, perque la nostra Ciutat i la nostra Mallorca no s'envileixi tant. Feis tots els possibles per curar aquesta llaga que roega el cor de la nostra societat. Posau grosses multes i que la presó estiga ben oberta per aficar-hi, qui de les ordres de l'autoritat en fa un escarni, i pels cacics o gent d'influència que tot just posada una multa ja es desfeixen perque la llevin. Volgueu al manco deixà un bon recort del vostre pas pel Govern Civil. No vulgueu assemblar-vos a certa casta de Governadors que ja els hem classificat mes d'una vegada...

Si la cosa continua com fins ara s'haurà de parlar clar i llampant.

FONTCUBERTA.

Batles i fanals

T. I

¡Plam!... ¡rataplam!... ¡ratapataplam!... ¡plam!... plam!... Per orde—del Sr. Batle—se fa a saber—an el public—que—d'aquí en devant—tots els qui vulguen sortir de nit—han de dur—un fanal.—El qui no'n durà—pagarà—per la primera vegada—una pesseta;—per la segona, dues i—per la tercera—tres dies de presó...

¡Plam!... rataplam!... ratapataplam!... plam!... plam!...

Aquest fou el terrible bándol que En Miloca, el saig, feu a sobre un demati, desde cada cantó de Villabruta.

El cas no era per manco. El jovent de Villabruta havia volgut ensaiar les regeneradores idees *bolxeviquis*, que, han fet de Rússia i d'Europa un sac de moixos i cans.

Pero el batle, més *lliberal* que'n Riego, tremolant per les *seves* païses i pels seus galliners, se va sentir reaccionari i donà a llum el decret salvador.

II

El principis del *bolxeviquisme* foren molt modestos: los proclamá el barber del poble.

—Que tan sols a les ciutats poren fer de la nit, dia? Ca, *hombre!* aquí també som modernistes!

Una dotzeneta d'atlotells qu'escoltaven l'orador, an el *Casino Republicano* se sentiren superhombres. Els *jóvenes turcos* com ells se anomenaren, en lloc de colgarse prest per aixecarse demati, duplicaren les copes de *seca* i passaren les nits en el cafeti, jugant els jornals. De totduna l'escandol no sorti de les parets de la taverna; pero ben prest se sentiren els efectes pel carrer, lloc predilecte de la democràcia en cos de camia. La sortida de la taverna era de cada nit, més tempestuosa.

Ja no era la serenata del dia del sant de *s'atlota*, ni les músiques de les *Verges*. Era el siulo de la serpent, el bramul de l'homo de les cavernes, la fletomía grollera i diabòlica.

Se multiplicaven els assalts an els horts, les atupades a la gent indefensa, les borrareres en comú i les guinavetades com a final.

—Sr. *Encalde*, ahir vespre me robaren ses peres... Sr. Batle, m'han pres tres gallines i dos galls... Sr. Batle...

I la tolerant autoritat arrufava les espalles i deia: Coses del jovent!...

—Prendem la justícia per les nostres mans.

—Això no; jo no permet que s'alteri s'orde; Això seria una provocació. Aquí estic jo per fer justícia.

—Ido la fassa.

—Si, se ferá. Jo parlaré ab ells i los tiraré en cara lo que han fet, la seva incorrecció.

Vaje si los ho va dir, pero..., l'escoltaren com que escoltar ploure.

En la nit siguent no va quedar cap fanal sencer en tot el poble. A pedrades i ab cordes convertides en llaç, acabaren ab tots el quinqués de petròleo i deixaren els carrer a les fosques. I com a final de festa entraren dins el melonar del batle i malmenaren els *caparrrots* dels retgidors. Tan sols hi deixaren els ais i les cebes que a l'endemà demati sortiren per la boca del batle fets interjeccions que no están en el diccionari.

Sa Mercè se refilà els mostaxos; se posá bé i ben formats, el calçons i convocá al cabilde. Reunits els *conceals* se declararen en sesió permanent.

D'aquella assamblea de salut pública, celebrada sense llum i sense *taquígrafos*, va sortir una idea *luminosa*. Res de represions; ni una paraula a la guardia civil. Porien crear un conflicte perjudicial per a les eleccions que se acostaven.

—Senyors, digué el Batle—el remei no es altre que obligar tots els qui surtin de nit a dur un fanal.

S'aprová per unanimitat la moció *luminosa* del *encalde*.

III

Arribá la nit.

El Sr. Batle, després de sopar, s'embolicá ab la capa, prengué el bastó ab borles, i acompanyat del secretari i del saig, se tirá al carrer per fer la ronda nocturna.

I, ja ho crec! vet-aquí la *kábila rifenya* sortint de la taverna, fent un escandol de trenta mils dimonis.

—¡Alto! ¿Quién vive?

—¡España!

—¡El fanal!

—Quin fanal?

El que se mana en el bándol.

—¡Vostes, perque no'l duen? El bándol es per tothom.....

El batle i acompanyants feren un *mutis* i se retiraren *por el foro*.

Segona nit.

El saig va devant, devant, ab un fanalet ronyós i brut, que fa manco claror qu'una espira de esca. La *ronda* se topa ab los *jóvenes turcos* al girar un cantó.

—¡Alto!... ¡El fanal!

—Quants son, vostés?—diu el més pillo de la guarda.

—Tres, respón el batle.

—Idó el bándol diu que tothom qui surti de nit ha de dur un fanal. Vostés son tres, idó tres fanals. El batle, que ja no sabia quin hora era, no va veure la befa.

Un novell *mutis* de la acowardada autoritat i un bramul *en tò brillant*, com a himne de triomf.

Els maliciosos del poble compongueren una copla per a *consolarsse* de la derrota de la digna autoritat:

El batle de d'aquest poble
ha perdut els calçons
i per carrers i places
los cerca ab fres farols...

Joanet de sa Gerra

Continuará

Toros, Festa Nacional?

An en Pep Pastilla de s'Arenal

No tenc l'honor de coneixer-vos, però per lo que escriviu a L'IGNORANCIA trob teniu ben merescut el títol de Ignorant (amb majúscula, eh?)

On s'es vist mai despòtricar constantment i per sistema contra les corrides de toros i l'analfabetisme del poble espanyol? Dues coses ben típiques i que pinten l'ànima de tot un poble que té per lema *dan y toros*.

A un diari arribat aquets dies de Barcelona he lletgit una resenya i uns comentaris d'un espectacle que una *troupe* de primer ordre representa en un *music hall* d'aquella capital; convé copiar-ho perquè els nostros lletgadors vegin fins allà on pot arribar la *afición*.

«Para contemplar las contorsiones de las mujeres de esta troupe y oír sus cantos, el público acude en tropel al teatro de segunda categoría. En los pasillos del teatro han tenido que poner sillas supletorias. Las madres llevan a sus hijos, los maridos a sus mujeres, las chulas a sus chulos. El público es un espeso menjurje de grasa, sudor, peste...»

Però no acude el públic per veure les contorsions de les artistes castizas ni oír els seus jipios regionals. Eso ja no tiene importància en un país de balladores i jipiadores.

El públic quiere assistir a una «misa torera», a la canonització, la beatificació i la santificació del corneado Joselito. Perquè ja no es el Pontífice de Roma quien extiende bulas de santidad. Es la Santa Chulapería ambulante, rampante y gallofera la que ha formado tales atribuciones.

El públic acude en masa para ver la escenificación de un *couplet*: «El sentimiento gallista.»

Ved el espectáculo:

Descorren la cortina.

El escenario es un marco de nubes. Entre las nubes una gran pandereta. En la pandereta la figura de Joselito.

En escena entran las tres mujeres y los dos hombres de la troupe, con traje sevillano, negro i aceituna. La copla empieza:

«...Joselito... Gran torero... Gloria nacional... brío... fuerza... raza...»

Cada vez que los cinco enlutados nombran al corneado, se vuelven hacia la imagen del foro y saludan extendiendo el brazo, como ante un César.

La copla sigue:

«Talavera de la Reina... ciudad imperial... Tumba del torero nacional... Todo fué que el Padre Eterno a su lado lo llamó...»

Hay un cambio en la decoración. Desaparece la pandereta con la imagen del Joselito, y desciende del telar otra pandereta en la que aparece la Santísima Trinidad, de tamaño natural. El Padre, con su barba blanca. El Hijo, con su barba rubia, y el Espíritu Santo, revoloteando sobre ambos. Bajo la Santísima Trinidad, se ve el toro Bailador, rajando el vientre de Joselito, que acude al llamamiento que le hacen desde la gloria.

La copla sigue:

«Y en la gloria está... y en el cielo reposa... etcétera...»

Hay una nueva mutación. Aparece una nueva pandereta. Es la gloria. Entre las sonajas, nubes y nubes. Sentado en el trono del Padre Eterno, està Joselito, montera en mano, rodeado de ángeles. De su testa salen los rayos luminosos de los elegidos. La troupe cae de rodillas, une sus manos en plegaria, corren la cortina, y el público en pie, llorando de emoción, ovaciona a los artistas que han sabido hermanar en un *couplet* toda el alma de raza.

Torería y misticismo. Gloria y toros. Trajes de alamares y latines. Sol y sombra. Cielo y taberna... Y realizar el milagro de poner a la Santísima Trinidad, frente a la mesa de juego de un barracón.

Tal es el espectáculo humillante, deprimente, ridículo y antiespañol, que ha alcanzado los clamores del éxito en la Barcelona de agosto de 1920.»

AMICHATIS

Per la copia

PIPIOLIS

BORRASCA

Lo cel es ple d'estrelles, brilla la lluna clara
estén d'argent son manto per dins l'immensa mar
tranquilament la barca, lo pescador prepara
per quant el dia nesqui, fent mitja fosca encara
anar-s'en a pescar.

Qu'arribi lo nou dia, qu'es llevi l'auba espéra;
passen les llargues hores i quant ja vé el mati
rúmia on dirigir-se per fer millor pesquera,
i al mar llença la barca que correrà lleugera
quant s'alsi el ventoli

Ja surt del port i avença remant ab lleugeresa,
lo pescador treballa alegre i diligent,
tot son ormeig repassa, i quant es a ab certesa
va preparant les velas, la barca marxa empesa
baix del impuls del vent.

S'allunya de la terra mentres se colga l'astre
qu'aquella nit serena tant ha sabut guarni,
endins, endins avença la barca ab lo seu lastre,
i troba allà a la costa que deixen un breu rastre
de barques un sens fi.

Son dins la mar tan blava, lleugerament ricada
aquelles cent barquetes orgull d'ostentació.
Van caminant lleugeres, sentit alguna onada
i com gegant exercit s'allunya ab avençada
fent llarga processó.

Un cop en el seu lloc tothom va fent sa tasca,
quant neix llunyana ombra i estén per l'horitzó:
fa un aire que socorra i cau la forta basca
auguri de tempesta, ja es veu que vé borrasca
i un llamp fá exhalació.

Mentres els trons redolan i creixen les onades,
aquella forta pluja, s'augmenta i va avencant
el pescador já posa les velas estirades
i van fegint les barques, per por d'esser tombades
per l'imponent llevant.

Desesperades lluiten ab l'ona poderosa,
quant res una pregaria al cel ab gran fervor,
qu'el lluri de desgracies, suplica ab veu piadosa
a la Verge del Carme qu'es mare carinyosa
del pobre pescador.

ANTON

Barcelona 1920

Recorts de quant era jove

III.

Ma vida d'estudiant.—El primer fracás

Anava ja a quint any de Batxiller i els estudis eren casi impossibles sens passar a Ciutat. Mon pare va posar-me a un Col·legi. Al principi anava tot bé: assistia a classe amb les lliçons ben apreses; escoltava les explicacions dels catedràtics; prenía notes per *apuntes*, qu'em servían per ampliar els *textos*... i complia com a bon *novato*; però la bona vida va cansar-me aviat. Vaig fer amics i... això fou la pesta. Llavors ja no *ampliava*, sino qu'*extractava*; anava a classe, no amb les lliçons ben apreses, sino *aficades amb tates*; no feia cas de fer un *full*...; i era perquè... els amics m'havien elegit el *cabecilla* i aquest *càrrec* me tenia molt ocupat....

Arribá el maig, i aquest més no fou per mi el de les flors, sino el de las *cucurbitaceas*, i manco mal que a força de empentes vaig treure totes les assignatures manco una, de la qu'em donaren les mil vegades merescut *suspenso*. Aquest fou el primer i... darrer fracás amb ma vida estudiantil.

El primer amor

«Un estudiant sense atlot, no es estudiant». Això era el meu lema: Es, ni més ni manco, qu'un ferrer sense carbó, Vet-aquí, idó, perquè vaig cercar-ne una qu'em donás *gloria* devant mos companys. Anavem a passetjar, i an el cine i..., fins i tot, vaig tenir *barra* de demanar-la a sa mare, obtenguent jell consentiment...! Quant ho pens no puc manco de calificar-la *d'infelis*, perquè no es més qu'això la mare que creu amb la formalitat d'un estudiant, jencare que ho diga sense riure!; i poreu pensar que jo vaig fer aquesta cerimonia amb tota solemnitat, pitjor que si se tractás de la cosa més *seria* del mon: Vestit amb el traje de *lucis*, o dels diumenges, me present a ca l'atlot, tenguda antes-amb ella una entrevista *preparatoria*, de resultes de la qual me vaig porer convèncer qu'el *terreno estava ben preparat*. Pec tirada a la campanilla i poc hi faltá perquè no vengués per avall, tal era la nerviositat amb que tocava. Sortí una *senyora (!)* que, per les notícies que jo tenia de la sogra *espera a esser*, vaig comprendre qu'era ella. Un «bones tardes tenga» i una reverencia que casi amb el cap vaig tocar el trispol, fou la meva escomesa; un altre «bones tardes tenga» i una bona cara, fou la resposta de la sogra.

Amb veu tremolosa, i amb la boca aixuta, vaig dir, com Deu volgué, el motiu d'aquella visita. Donya *Práxedes* (la sogra) va confestar-me qu'estava en *autos* de l'assumpto, que s'havía entresentit de jo i que pareixent-li jo *formal*..., no tenia dificultat en que fes-

tetjás la seva filla. Un «gracies» sortit només de la meua boca posà fi an aquell diàlec per passar a esser *trío*, perquè va sortir na Francisqueta; i aferrant-se pe'l coll de la seva mareta, me va pegar unes mirades de *rabillo de ojo* que trespasaren lo meu cor...

Quant més entusiasmat estava jo amb el festetjar, ho vaig haver de deixar, perquè els meus pares se'n donaren compte i excús dir-vos que... ¡n'hi va haver de *Salvé!* Un jurament fou la causa d'abandonar aquest amor i dedicar-me amb més entusiasme an els llibres per por de recullir una *anyada* com la de l'altre curs

Gracies a Deu vaig acabar felisment, obtinguent el títol de Batxiller: ¡fou un dia d'alegría!

AUCELLET VELL

IBULL 18 agost 1920

DEL NOSTRO CORRESPONSAL

ELS BANYS

Estimat lletgidor! El diumenge passat dia esplèndit, il·luminat per un sol de rigurós istíu que pesava com a plom, deixant sentir un calor qu'esfritxiava, afanyós de respirar una micoia d'aire fresc i al mateix temps per contarte les impresions de la nostra germana terra; després d'almorzar, vaig decidir-me anar a passar el matí als banys de la Barceloneta.

Enfil cap a la Plaça de Catalunya, puig al primer tramvia qu'em va sortir al pas, i cap al moll de les Draçanes falta gent.

Allà, després de breus minuts d'espera vaig acomodar-me dins una *golondrina* qu'els banyistes plens de delit en pocs moments l'ompliren com un ou. Allò no semblava una barca, més aviat pareixia un florit jardí que per ensalm havia eixit al mig de la mar tranquila.

¡Quanta alegría! ¡Quanta joventut! ¡Quantes poncelletes!

Cumplits els requisits de reglament, treuen les amarres i la barqueta tot segit fà rumbo cap a la Barceloneta.

Els banys aquí, tenen un caràcter completament distint que a Mallorca, allà van a banyar-se per obligació i aquí venen a esser com una festa. Molts anam a la plaja per esbarjo.

A les deu del matí el magestuós ombràcul estava atapit d'admiradors, que uns per gaudir de la immensitat de l'horitzó, altres per sentir el ben estar de la marinada, i el més, *com jo*, per contemplar aquell esplet de delicioses banyistes, feien honor ab la seva presència a les tribunes del popular San Sebastián.

En aquesta hora estava la plaja qu'era un paradís ¡Quina gentada! ¡Quantes nenes! ¡Quin be de Deu! Allà s'hi despatxaven horxates i cerveses, gaseoses i patates *fritas a la inglesa* i estesos per la plaja, sentats per la terra es tractaven en familiar satisfacció tots els entusiastes nadadors.

Si no sigués per la proximitat dels dos rius Llobregat i Besós, allí els peixos hi estarian

a maravella; però les seves correns embruten un xic les aigües donant al mar un colorit rotjenc, que encare que no heu sembli treu bastant d'esplendor a la festa dels banys.

No obstant això, les nostres damiseles sentint el femení afany de fer-se veure, desitjoses de lluir *les bones formes* cubertes pel cenyidet trajo de punt, asentades o tombades per sobre la terra, menjant patates, prenguent el bany, o fent una batalla ab l'ona contra *la sal* dels seus angelicals cosets, van recreiant a tots els qu'hem tengut l'humor de anar a contemplar les esculturals siluetes de les bufones batalanes.

Aliò es un encant, es una sucursal de la mateixa Gloria.

Sota l'ombràcul hi reposa la família dels qu'es banyen, i si es fá un xic tart esperen amb la seva cara de Pasques qu'els joves hagin enllestit per anar-s'en tot seguit a menjar *l'escudella*.

Ben mirat allò tè una petita semblança a l'Arca de Noé: Se n'hi venen *de toda especie*: Vellets xarucs qu'ab la pipa als llabis, miren unes vegades lluny, altres mes aprop, i altres no miren res. Senyoretetes qu'aprofitant la proximitat del mar i l'afluència de tants de peixos, fàn correr l'esca dels seus excitants ulls, per veure si hi heurà algún *pop* que les segueixi fins a casa; i altres que desenganyades de la seva poca sort, s'entristeixen contemplant el vigor d'un es cames o el braços d'algún *cranc pelut*, element segur per haverles pogut fer gaudir de la felicitat sospirada.

Tot això es d'un superior conjunt, ¡quina desarmonía mes armoniosa! ¡Cuanta farça íntima s'hi troba en els banys de la Barceloneta!

El foraster s'hi sent marevellat, sembla que no li falti res, doncs si bé les condicions del mar no son com les de la nostra terra ni com les demés plajes espanyoles, en camvi les costums i diversions estàn a l'altura de qualsevol altre balneari, de qualsevol altre d'Espanya, menys de Mallorca, que tenguent una mar encantadora i polida com una perla, tenguent una magestuosa plaja com es la de S'Arenal, no deixa la vella rutina de tenir per establiments balnearis aquelles anti-estètiques *gabiotes*, que cada any per aquest temps ens hi planten devant Sa Portella.

ANTON

Barcelona Agost 1920.

De "Llevant,"

Llegim a una correspondencia d'un periòdic del continent, que prest se veurá la feina dels nostros retgadors a l'Ajuntament de Ciutat. Ja es hora, perquè, fins al present no han fet res més que fer perdre esperances i desgraciarse. I si mos permeten un consell, les direm, que sino poren dur a cap, cap iniciativa, lo que es de creure dependint més o manco dels partits destructors, s'en vagin a casseva com més prest millor. Aquests partits, no sols no volen fer, sino que no volen que els altres fassin.

De senyor se n'ha de venir d'avior

(Acabament)

Quedarem allà on en Roc i el seu Ruc comensaren a sembrar catxoferes.

Passaren els mesos, un darrera l'altre fins qu'arribà el Juny, i amb la florida de les catxoferes.

En Roc quedà tot content i satisfet de l'èxit obtingut, ja que collí no se quantes tonelades de flors, i cobrà tants de duros, tantes pessetes i tants de centims, tants de pics con tonelades de flors.

Escús dir-vos qu'amb cantidat tan grossa de doblers, l'homo es sentí ric, i no tan sols s'hi sentí, sino que hu fou.

Quan hagué cobrat tot aquell dineral, l'homo comensà a sentir desitjos de gastar-ne, i de deixar l'ofici de pagès per agafar el de senyor.

Lo primer que feu fou comprar-se un vestit nou; i el comprà gris, qu'era la color que mes li agradava i que feia més senyor.

Allavors considerà que un bon senyor no ha d'estar prim, sino gras, i va voler engreixar menjant molt.

Després vegé qu'els qui eran o passaven per senyors (que de tots n'hi ha en la vinya del Senyor) anaven demunt un carro de quatre rodes sense cavall ni ase, i que'n deien autos.

—Lo que jo tenc de fer es tenir-ne un— se digué el bó de Roc—pero per mi me bastarà d'un seient perquè com som tot sol, no en necessit dos. Aniré a Ciutat a comprar-ne un.

I un dia de bon matí ja me teniu en Roc a cavall del Ruc amb el seu vestit gris que ja casi no hi cabia de tan gras.

Anà a una casa d'aquets qui en venen, i no en trobà cap dels qu'ell volia; anà a un altra i tampoc, i així anà seguint per tot.

Quant ja estava cançat de correr, tengué una idea de les que sols a ell podíia ocórrer-li. I si donàs an el seu ase, an el seu Ruc, l'aigua aquella que bevien els carros aquells? Ja es ben segur que correria tan com ells!

Amb aquestes bones disposicions comprà deu litres de bencina, li digueren qu'amb allò podíia fer correr un cotxo petit un centenar de kilòmetres.

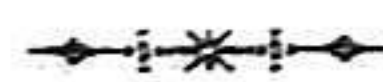
Més content qu'un es pasques, en Roc amb el bíbò devall el bras i a cavall del seu Ruc s'en tornà a ca seva.

Allà feu beure per força tota l'aigua aquella al Ruc, i esperà l'endemà per fer el cent kilòmetres que li digueren que feria.

Pero quina no fou la seva sorpresa a l'entrar dins l'estable l'endemà dematí i trobar qu'el seu estimat Ruc, aquell que casi li era germà, per la sabiduria, havia allargat-els potons!

I fou a devant del cadavre del Ruc, d'aquell ase que tan li havia ajudat, qu'es convencé de que *de senyor se n'ha de venir d'avior*, segons de l'adagi.

PERE VENTAFOC

DEL DIA

Un metge fent visita a un malalt nou.

—Quin temps fa que vosté no's sent be?

—Tot s'estiu.

—I durant tot s'estiu quines son estades les coses extraordinaris de la seva vida?

—Jo li diré: Sufrir molta calor... Aguantar les males olors que abunden dins la nostra garrida Ciutat... Respirar cada instant la polsina que alsén els fumaters i els veïns poc delicats... Anar a prendre banys a les aigües brutes i asqueroses de la Portella... I...

—¡Carai...! carai...! carai...!

Aquí se presenta un cas, que, en cas de casos no podrán fer us d'allò de *les errades del metge...*, sinó que tendrán que modificar la frase de modo que diga:

L'abandono sanitari... la terra el tapa.

L'IGNORANCIA no es un periòdic sá — diu un nin a son pare, qui está lletgint dit setmanari amb molt d'interés.

—I per qué?

—Perque se passa la vida per dins Ciutat i'l metge va dir que per estar sáns han de viure a fora.

Per L'IGNORANCIA mateixa, amb gran sorpresa, m'he enterat de que un tal *Manitas* va tenir l'atreuiment de manifestar en públic que noltros (els qui tenim la valentia de publicar un setmanari que sols vessa llum i inflama amor dins la nostra patria) fins i tot ja demanavem llimosna.

¡Ah, *Manitas...* *Manitas...* I vos qué sabeu, per tan aviat calificar-nos de *mendigos*.

¿Que diríeu vos si noltros vos callicavem públicament de lo que en realitat no sou?

De segur que feríeu flamadeta.

Idò això heu fet vos en vers de noltros al pregonar inconscientment que noltros demanavem llimosna.

Però vos anticipam que si no voleu rebre esquits, procureu no mesclar la vostra *alta Sabiduría* amb la nostra *baixa Ignorancia*.

I ojo...

EMECE

DIALEC

—Que no sap que ha de publicar-se un nou diari?

—I quant?

—Al Novembre.

—I quin nom li han de posar?

—Ah! això va esser objecte de grans discussions. Un deia que s'havia de dir «Mallorca» un altre «Regeneración» n'hi havia fins i tot que proposaven en mallorquí i deien—qu'es digui *L'alba!* Fins que un senyor amb un to grave proposa a l'assemblea que li posin... *Flor de Mayo*.

Per enviar PAQUETS POSTALS

dirigiuvos a

LA EXPEDITIVA

Bonaventura Miralles

SANT FELIU (Carrasses), 15

Esquits i espíres

La setmana passada ja havíem entregat les quartilles d'aquesta secció a l'impremta quant lletgirem tot estorats, a L'Almudaina de dimars la següent notícia:

Ha sido nombrado chaufer del Ayuntamiento con el haber anual de 1.800 ptas. el Sr. Massanet.

¡Ja ho vall! no més mos faltava aquesta.

En aquell diari nou que segons diuen ben aviat sortirà, algú ha dit que li haurien de posar per nom, *La cajetilla del Riff* i no sé quin altre nom més.

¿Voleu dir que no li estaria millor aquest altre?

El lucero del Alba.

En aquesta Ciutat de Mallorca encare es publica un setmanari de *cuyo nombre no quiero acordarme*. En el seu darrer número retreu tests de *La Veu de Catalunya* aon mos pinten n'Alba com a un dels més tremendos anticatalanistes (¡quina novetat!)

No compren la *mala pata balear* com els lliberals-regionalistes poden anar de brasset amb el polític madrileny que tan d'odi ha demostrat tenir als catalanistes.

Com quedam senyors de la *hidra separatista*? Els regionalistes mallorquins mos volen fer esclaus de Catalunya o hem d'anar de brasset amb els seus contraris?

¡Quina barra, Deu meu!

Els carrers de Ciutat segueixen tan bruts com sempre. Aquella brigada que en temps d'en Fons tot lo dia la veiem fent net, sembla que s'es eclipsada i les ordonances municipals segueixen essent papers mullats.

Axi mateix veim s'ha regalat o s'ha de regalar un bastó de mando amb un pom d'or i pedres fines al bat-le D. Fransec Barceló i Caimari *como acto de homenaje y demostración de cariño POR SU ACERTADA ACTUACION EN EL CARGO en el pasado bienio y en el actual.*

Si efectivament hagués estat tan acertada la seva gestió, amb tota seguredat aquest regalo que el seu partit li fa, hauria sortit del poble i per subscripció popular, com va succeir amb un governador que tengurem ja fa estona, N'Alvarez Sereix.

Males llengos diuen si el Sr. Barceló i Caimari ja está cansat (de no fer res) i aquest regalo serà una esca per comprometre-lo i que no mos deixi per ara.

Molt sovint lletgim a la premsa diària una informació telegràfica del Marroc que li pesen per títol: *España en África.*

I quant fan la ressenya de tans de atentats sindicalistes que el govern no sab, no pot, o no vol evitar, no los aniria bé posar-li: *África en España?*

La setmana passada ja varem avensar lo que an el nostre pobre criteri havia d'esser la *Nova Islènyia*. De res mos equivocarem,

basta veure el personal de la comissió nombrada.

Patriotisme!! Santa paraula que tantes vegades es repetida i que molts la fan sinònima de mercantilisme.

A Madrid entre la gent política hi torna a haver moviment i mar de fondo; segons notícies de darrera hora la crisi serà total, pero sembla tendrem *vaselina* per estona continuant en el poder en Dato.

D'aquesta manera a Espanya estam sempre de vacances; a l'estiu perque fa calor i a l'hivern perque no passa res (frasse ja molt corrent entre els governants de *Vaselina*) encara que a Zaragoza, Bilbao, València i Barcelona no hi hagi seguredat personal. Ditzoses interinidats. I els contribuyents que paguin.

Senyors retgadors feis el favor de dirigir la vostra vista pel carrer del Sindicat. Segurament no n'hi passa cap per allà per por de quedar-hi enterrat. Jo no sé com els veinats volen pagar cap impost a l'Ajuntament per lo abandonats que los tenen. Ell allò pareix una carretera de l'Estat.

Berbes

A un café.

Un tenor, hi entra i demana un café i una copa; després per pagar, entrega a l'amo del café una moneda de dues pessetes.

Aqueix la hi torna diguent-li que son falses.

—Com ho coneixeu? digué a l'amo.

—Perque al tirarles demunt el taurell de marmol, no sonan.

—I que vos heu pensat qu'es cap violí; i ademés no hu deuen esser totes dues falses: supós que no; i pel gasto que he fet, basta una peseta i sobra; tornau-me el camvi.

PASTORET DE LA VALL

Un subjecte de 53 anys va anar a fer-se retratar a una fotografia. L'homo, il·lusionat, esperava amb candeletes l'hora de veure's mapat «entero y pronunciado». Per fi, com tot arriba en aquest mon, anà a recollir els retrats, entrà a la fotografia, el rebé la mestressa, allargà el client el «vale» i obtengué les cartolines.

Examinant-ne una i esclatar en una violenta irritació, fou una mateixa cosa. L'homo es pensava veure un model de gallardia i es trobava amb una funda de paraigua.

Tant s'exasperà, que agafà la mestressa, i hauria fet un estropici, de no haver ella cridat i acudit alguns veïns, el quals, amb grans treballs, contingueren l'enfadat subjecte que cridava:

—Aquest retrat és en Bergamín, però no som jo...

Se'n passà denuncia al Jutjat.

—Papa ¿que es la llei de la gravitació universal?

—No ho sé. ¡Aquets governs ne fan tantes de lleis i tan extranyes!

Tip. de Sebastia Piza